

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (devátého rozšířeného senátu)

10. ledna 2019*

„Veřejná služba – Dočasní zaměstnanci – Článek 2 písm. c) pracovního řádu ostatních zaměstnanců – Smlouva na dobu neurčitou – Propuštění – Ztráta důvěry – Právo být vyslechnut – Důkazní břemeno“

Ve věci T-160/17,

RY, bývalý dočasný zaměstnanec Evropské komise, původně zastoupený J.-N. Louisem a N. de Montigny, poté J.-N. Louisem, advokáty,

žalobce,

proti

Evropské komisi, zastoupené G. Berscheidem a L. Radu Bouyon, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je žaloba na základě článku 270 SFEU znějící na zrušení rozhodnutí Komise ze dne 27. dubna 2016 o ukončení smlouvy na dobu neurčitou uzavřené s žalobcem,

TRIBUNÁL (devátý rozšířený senát),

ve složení S. Gervasoni (zpravodaj), předseda, L. Madise, R. da Silva Passos, K. Kowalik-Bańczyk a C. Mac Eochaidh, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: M. Marescaux, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 12. září 2018,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Žalobce, RY, nastoupil dne 1. listopadu 2014 do pracovního poměru u Evropské komise jako dočasný zaměstnanec podle čl. 2 písm. c) pracovního řádu ostatních zaměstnanců Evropské unie (dále jen „pracovní řád“) na základě smlouvy uzavřené na dobu neurčitou.

* Jednací jazyk: francouzština

- 2 Podle článků 2 a 3 pracovní smlouvy podepsané generálním ředitelem generálního ředitelství Komise pro lidské zdroje a bezpečnost dne 11. prosince 2014 vykonával žalobce od 1. listopadu 2014 funkci zástupce vedoucího kabinetu člena Komise a byl zařazen do platové třídy AD 12 platového stupně 2.
- 3 Na základě dodatku k pracovní smlouvě podepsaného dne 2. října 2015 byly funkce žalobce s účinkem k 1. říjnu téhož roku pozměněny tak, že od té doby vykonával v kabinetu člena Komise funkci experta a byl zařazen do platové třídy AD 13 platového stupně 2.
- 4 Rozhodnutím generálního ředitele generálního ředitelství pro lidské zdroje a bezpečnost ze dne 27. dubna 2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“) ukončila Komise s účinky k 1. srpnu 2016 smlouvu dočasného zaměstnance uzavřenou se žalobcem podle čl. 47 písm. c) bodu i) pracovního řádu. Toto rozhodnutí upravovalo tříměsíční výpovědní dobu od 1. května 2016 do 31. července 2016, během níž měl být žalobce k dispozici generálnímu ředitelství. Vzhledem k době pracovní neschopnosti žalobce, k níž došlo ve výpovědní době, nabyla výpověď účinku dne 30. října 2016.
- 5 Dne 27. července 2016 podal žalobce u orgánu Komise oprávněného uzavírat pracovní smlouvy (dále jen „OOUPS“) stížnost proti napadenému rozhodnutí na základě čl. 90 odst. 2 služebního řádu úředníků Evropské unie. Na podporu stížnosti žalobce uvedl, že byl porušen článek 41 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) a článek 2 písm. c) pracovního řádu.
- 6 Stran údajného porušení článku 41 Listiny žalobce ve stížnosti tvrdil, že napadené rozhodnutí není nijak odůvodněno a že bylo porušeno právo být vyslechnut. V bodě 1 hlavy B. stížnosti nadepsané „K obsahu“ žalobce zejména uvedl, že nebyl informován o důvodech, které vedly k ukončení jeho smlouvy, takže neměl možnost poukázat u OOUPS na vady, kterými je stíženo napadené rozhodnutí. V bodě 2 této hlavy dodal, že ani dotyčný člen Komise, ani žádná jiná osoba jej neinformovala o tom, že došlo ke ztrátě důvěry.
- 7 Rozhodnutím ze dne 28. listopadu 2016 (dále jen „rozhodnutí o zamítnutí stížnosti“) místopředsdkyně Komise pověřená rozpočtem a lidskými zdroji, jednající jako OOUPS, stížnost žalobce zamítla.
- 8 V tomto rozhodnutí OOUPS uvedl, že povinnost vyslechnout dotyčnou osobu před propuštěním nemusí být dodržena, jestliže tak jako v projednávané věci, která se týká dočasného zaměstnance přijatého do zaměstnání na základě článku 2 písm. c) pracovního řádu, bylo rozhodnutí o ukončení smlouvy přijato z důvodu ztráty důvěry. OOUPS měl každopádně za to, že argument k porušení práv na obranu musí být odmítnut, jelikož žalobce měl možnost vyjádřit svůj názor k odchodu z kabinetu zejména v průběhu schůzek, které proběhly v září a prosinci 2015.
- 9 OOUPS dále konstatoval, že napadené rozhodnutí bylo náležitě odůvodněno. V tomto ohledu OOUPS zejména uvedl, že žalobce byl několikrát informován, že jeho výkonnost není uspokojivá a že možnost ukončení jeho smlouvy byla přinejmenším dvakrát zmíněna v průběhu jednání s vedoucím kabinetu i členem Komise. OOUPS dodal, že rozhodnutí o zamítnutí stížnosti poskytlo žalobci další odůvodnění.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 10 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 10. března 2017 podal žalobce projednávanou žalobu.
- 11 Na návrh devátého senátu rozhodl Tribunál podle článku 28 svého jednacího řádu předat věc rozšířenému senátu.

- 12 Na návrh soudce zpravodaje rozhodl Tribunál (devátý rozšířený senát) o zahájení ústní části řízení a v rámci organizačních procesních opatření vyzval účastníky řízení, aby své řeči zaměřili na otázku relevance žalobního důvodu vycházejícího z porušení práva být vyslechnut zaručeného čl. 41 odst. 2 Listiny, a za předpokladu, že tento žalobní důvod bude relevantní, ke způsobům provedení práva být vyslechnut, zejména pokud se týká příslušných úloh dotyčného člena Komise a OOUPS.
- 13 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na ústní otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty na jednání konaném dne 12. září 2018.
- 14 Žalobce navrhuje, aby Tribunál:
- napadené rozhodnutí zrušil,
 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení.
- 15 Komise navrhuje, aby Tribunál:
- žalobu zamítl,
 - uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

- 16 Na podporu své žaloby uvádí žalobce dva žalobní důvody. První žalobní důvod vychází z porušení práva být vyslechnut zaručeného čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny. Druhý žalobní důvod vychází z porušení povinnosti uvést odůvodnění upravené v čl. 41 odst. 2 písm. c) Listiny, jíž se měla dopustit administrativa.
- 17 Nejprve je třeba zkoumat žalobní důvod vycházející z porušení práva být vyslechnut.
- 18 Na podporu tohoto žalobního důvodu žalobce zejména tvrdí, že jej před přijetím napadeného rozhodnutí nikdo neinformoval o takzvané ztrátě důvěry a že Komise nepředložila důkaz na podporu svých tvrzení o schůzkách, které se údajně konaly se členem Komise a vedoucím kabinetu zejména v září a prosinci 2015.
- 19 Komise s tvrzeními žalobce nesouhlasí. Uvádí zejména, že přijetí rozhodnutí o ukončení smlouvy uzavřené na základě čl. 2 písm. c) pracovního řádu z důvodu ztráty důvěry nevyžaduje předchozí vyslechnutí dotyčné osoby a že člen Komise a vedoucí kabinetu žalobce několikrát před přijetím napadeného rozhodnutí vyslechli.

K relevanci žalobního důvodu vycházejícího z porušení práva být vyslechnut zaručeného čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny

- 20 Podle článku 41 Listiny nadepsaného „Právo na řádnou správu“:
- „1. Každý má právo na to, aby jeho záležitosti byly orgány, institucemi a jinými subjekty Unie řešeny nestranně, spravedlivě a v přiměřené lhůtě.
2. Toto právo zahrnuje především:
- a) právo každého být vyslechnut před přijetím jemu určeného individuálního opatření, které by se jej mohlo nepříznivě dotknout [...]“

- 21 Je nutné konstatovat, že toto ustanovení, jak vyplývá z jeho samotného znění, je obecně použitelné (rozsudek ze dne 22. listopadu 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, bod 84).
- 22 Soudní dvůr rovněž vždy potvrzoval důležitost práva být vyslechnut a jeho velmi široký rozsah v unijním právním řádu, když měl za to, že se toto právo musí uplatnit v každém řízení, které může vést k přijetí aktu nepříznivě zasahujícího do právního postavení dotčené osoby (viz rozsudek ze dne 22. listopadu 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, bod 85 a citovaná judikatura).
- 23 V souladu s judikaturou Soudního dvora je třeba právo být vyslechnut dodržovat i v případě, že příslušná právní úprava takový požadavek výslovně nestanoví (viz rozsudek ze dne 22. listopadu 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, bod 86 a citovaná judikatura).
- 24 Právo být vyslechnut zaručuje každému možnost užitečným a účinným způsobem vyjádřit své stanovisko v průběhu řízení vedeného správou před přijetím každého rozhodnutí, které by se mohlo nepříznivě dotknout jeho zájmů (viz rozsudek ze dne 22. listopadu 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, bod 87 a citovaná judikatura).
- 25 Toto právo má zejména za cíl, v zájmu zajištění účinné ochrany dotčené osoby, aby tato osoba mohla opravit chybu nebo uplatnit takové skutečnosti týkající se její osobní situace, jež mohou ovlivnit, zda rozhodnutí bude či nebude přijato, nebo zda bude mít takový či jiný obsah (rozsudek ze dne 11. prosince 2014, Boudjlida, C-249/13, EU:C:2014:2431, bod 37).
- 26 Z práva být vyslechnut rovněž vyplývá, že administrativa při pečlivém a nestranném zkoumání všech relevantních skutečností projednávaného případu věnuje náležitou pozornost připomínkám předloženým dotčenou osobou (viz rozsudek ze dne 22. listopadu 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, bod 88 a citovaná judikatura).
- 27 Uvedené právo tedy musí administrativě umožnit šetření dané věci tak, aby rozhodnutí přijala s plnou znalostí věci a toto rozhodnutí dostatečně odůvodnila, aby dotčená osoba případně mohla účinně využít svého práva na opravný prostředek (obdobně viz rozsudek ze dne 11. prosince 2014, Boudjlida, C-249/13, EU:C:2014:2431, bod 59).
- 28 Konečně porušení práva být vyslechnut musí být posuzováno zejména v závislosti na právních pravidlech upravujících dotčnou oblast (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. února 2017, M., C-560/14, EU:C:2017:101, bod 33 a citovaná judikatura).
- 29 V projednávaném případě je nesporné, že napadené rozhodnutí, jehož předmětem je ukončení smlouvy dočasného zaměstnance uzavřené se žalobcem, představuje individuální opatření, které bylo vůči němu přijato a které se jej nepříznivě dotýká ve smyslu čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny.
- 30 Komise nicméně podtrhuje zvláštní úlohu osob, které vykonávají funkci v kabinetech členů Komise. Poukazuje na to, že přijetí rozhodnutí, jímž se z důvodu ztráty důvěry ukončuje smlouva uzavřená na základě čl. 2 písm. c) pracovního řádu, nevyžaduje předchozí vyslechnutí dotčené osoby, jelikož tyto osoby musí mít důvěru člena Komise, jemuž přímo podléhají.
- 31 V tomto ohledu je pravda, že člen Komise má k dispozici kabinet spolupracovníků, kteří jsou jeho osobními poradci. Přijetí těchto spolupracovníků do zaměstnání se uskutečňuje *intuitu personae*, tj. do značné míry diskrečním způsobem, přičemž dotyční jsou vybíráni jak pro své profesní a morální vlastnosti, tak pro svou schopnost přizpůsobit se vlastním metodám práce člena Komise a jeho kabinetu jako celku (rozsudek ze dne 11. července 2006, Komise v. Cresson, C-432/04, EU:C:2006:455, bod 130).

- 32 Široká diskreční pravomoc, kterou má člen Komise při výběru spolupracovníků je odůvodněná zejména specifickou povahou funkcí vykonávaných v rámci kabinetu člena Komise a nezbytností udržovat vztahy vzájemné důvěry mezi členem Komise a jeho spolupracovníky (v tomto smyslu obdobně viz rozsudek ze dne 29. dubna 2004, *Parlament v. Reynolds*, C-111/02 P, EU:C:2004:265, bod 51).
- 33 Specifická povaha funkcí vykonávaných v rámci kabinetu člena Komise a nezbytnost udržovat vztahy vzájemné důvěry však nemohou dotyčného spolupracovníka zbavit práva být vyslechnut před přijetím rozhodnutí, jímž se jednostranně ukončuje jeho smlouva z důvodu ztráty důvěry.
- 34 Zprv je totiž nutné připomenout, že právo dotyčné osoby být vyslechnuta před přijetím každého individuálního rozhodnutí, které se jí nepříznivě dotýká, je výslovně zakotveno v ustanoveních čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny, která má od 1. prosince 2009, data vstupu Lisabonské smlouvy v platnost, stejnou právní sílu jako Smlouvy. Pokud tedy Komise odkazuje na judikaturu Tribunálu a Soudu pro veřejnou službu Evropské unie, podle níž v případě vydání rozhodnutí o propuštění, k němuž dojde z důvodu ztráty důvěry, nemá dotyčná osoba zaručené právo být v administrativním řízení vyslechnuta (rozsudky ze dne 24. února 2010, *P v. Parlament*, F-89/08, EU:F:2010:11, body 31 až 33; ze dne 7. července 2010, *Tomas v. Parlament*, F-116/07, F-13/08 a F-31/08, EU:F:2010:77, body 100 a 101, a ze dne 24. října 2011, *P v. Parlament*, T-213/10 P, EU:T:2011:617, bod 43), je třeba připomenout, že podle pozdějšího rozhodnutí Soudu pro veřejnou službu je již třeba zohlednit ustanovení Listiny, která mají stejnou právní sílu jako Smlouvy (rozsudky ze dne 12. prosince 2013, *CH v. Parlament*, F-129/12, EU:F:2013:203, bod 37, a ze dne 22. května 2014, *CU v. CESE*, F-42/13, EU:F:2014:106, bod 37).
- 35 Zadruhé je nutné dodat, že dodržení práva být vyslechnut je v případě výpovědi smlouvy na dobu neurčitou uzavřené s dočasným zaměstnancem, k níž dojde z podnětu administrativy, nezbytné tím spíše, že takové opatření, byť je odůvodněné, představuje úkon se závažnými důsledky pro dotyčnou osobu, která ztratí zaměstnání a jejíž profesní dráha může být po řadu let negativně ovlivněna (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. října 2015, *DD v. FRA*, F-106/13 a F-25/14, EU:F:2015:118, bod 95).
- 36 Zatřetí, je-li zamýšleno propuštění zaměstnance vykonávajícího funkci v kabinetu člena Komise z důvodu ztráty důvěry, což je důvod, k jehož posouzení má dotyčný člen Komise širokou diskreční pravomoc, odpovídá řádnému výkonu správy, že dotyčná osoba bude o zamýšleném propuštění předem informována a bude moci předložit své připomínky, aby mohla například opravit případné pochybení, rozptýlit možné nedorozumění nebo uvést skutečnosti ohledně své profesní či osobní situace.
- 37 Začtvrté, zejména v případě, že ztráta důvěry vychází z hodnotových úsudků dotyčného člena Komise ve vztahu ke svému spolupracovníkovi, mohl by uvedený člen poté, co bude mít jeho spolupracovník možnost předložit své vyjádření, usoudit, že vztah důvěry vlastně není narušen.
- 38 Kromě toho OOUPS sice nepřísluší nahradit posouzení dotyčného člena Komise svým posouzením, pokud se jedná o skutečnou existenci ztráty důvěry, avšak OOUPS musí nejprve ověřit, zda je skutečně uplatňována absence či ztráta důvěry, poté se ujistit o věcné správnosti skutkových tvrzení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. května 2014, *CU v. EHSV*, F-42/13, EU:F:2014:106, bod 41) a nakonec zjistit, zda z hlediska předloženého důvodu není návrh na vypovězení smlouvy stížen vadou spočívající v porušení základních práv (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. prosince 2013, *CH v. Parlament*, F-129/12, EU:F:2013:203, bod 41) nebo ve zneužití pravomoci. V této souvislosti může OOUPS zejména s ohledem na vyjádření dotyčné osoby dospět k závěru, že zvláštní okolnosti odůvodňují přijetí jiných opatření, než je propuštění, která mohou spočívat například v přidělení jiných funkcí dotyčné osobě v rámci Komise.
- 39 Zapáté je třeba zdůraznit, že se Komise nemůže na podporu tvrzení, že povinnost vyslechnout žalobce před přijetím napadeného rozhodnutí nemusí být dodržena, oprávněně dovolávat rozsudku ze dne 29. dubna 2004, *Parlament v. Reynolds* (C-111/02 P, EU:C:2004:265). Okolnosti projednávané věci

jsou totiž odlišné od okolností věci, ve které byl vydán uvedený rozsudek, jelikož ta se týká skutečností, které nastaly před vstupem Listiny v platnost. Kromě toho bylo předmětem sporného rozhodnutí v uvedené věci ukončení přidělení úředníka Evropského parlamentu vykonávajícího funkci generálního tajemníka k politické skupině a jeho opětovné zařazení do jeho původního generálního ředitelství, a nikoli rozhodnutí o propuštění dočasného zaměstnance.

- 40 Z výše uvedeného vyplývá, že na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, nelze rozhodnutí o vypovězení smlouvy na dobu neurčitou uzavřenou s dočasným zaměstnancem, který byl přijat do zaměstnání na základě čl. 2 písm. c) OOUPS, z důvodu ztráty důvěry, přijmout bez předchozího dodržení práva tohoto zaměstnance být vyslechnut, které je zaručeno v čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny.
- 41 Žalobce se tedy může v rámci projednávané žaloby účinně dovolávat porušení práva být vyslechnut.
- 42 V této fázi je třeba posoudit, zda bylo právo žalobce být vyslechnut porušeno.

K porušení práva být vyslechnut

- 43 Žalobce tvrdí, že nebyl před vydáním napadeného rozhodnutí vyslechnut. Uvádí, že jej před výpovědí jeho smlouvy nikdo neinformoval o tzv. ztrátě důvěry. Nebyl mu zaslán žádný dokument, který by poukazoval na jeho neschopnost plnit funkci nebo na problémy spojené s jeho výkonností a chováním ve služebním poměru. Tvrdí, že Komise nijak nedokládá, že se členem Komise a vedoucím kabinetu proběhly diskuse uvedené v bodech 28 až 36 žalobní odpovědi, a to zejména schůzky ve dnech 3. září a 14. prosince 2015. Dodává, že v tomto ohledu tvrzení Komise zpochybňuje.
- 44 Podle tvrzení Komise byl žalobce před přijetím napadeného rozhodnutí několikrát vyslechnut. Žalobce, který byl původně přijat do zaměstnání jako zástupce vedoucího kabinetu, měl potíže s adaptací na institucionální prostředí a s výkonem funkcí v oblasti bezpečnosti, která je hlavní oblastí politiky člena Komise, o čemž vedoucí kabinetu a člen Komise se žalobcem několikrát hovořili. Dne 3. září 2015 se mezi vedoucím kabinetu a žalobcem údajně konala schůzka, během níž byla zmíněna možnost jeho odchodu z kabinetu. Na tuto schůzku navazovalo jednání se členem Komise o stejné otázce. Komise zdůrazňuje, že v říjnu 2015 bylo žalobci nabídnuto místo experta, aby mu bylo umožněno nadále pracovat v rámci kabinetu. Dne 14. prosince 2015 byl žalobce předvolán vedoucím kabinetu a při této příležitosti byla otázka jeho odchodu diskutována ještě konkrétněji. Žalobce mohl znovu vyjádřit své stanovisko a prodiskutovat jej osobně se členem Komise při následné schůzce. I přes podněty ze strany kabinetu žalobce svůj pracovní výkon nezlepšil. Z tohoto důvodu se člen Komise rozhodl v dubnu 2016 podniknout kroky k vypovězení smlouvy žalobce z důvodu ztráty důvěry.
- 45 Je třeba připomenout, že pokud lze rozhodnutí přijmout pouze při dodržení práva být vyslechnut, musí mít dotyčná osoba možnost vyjádřit účinně své stanovisko k zamýšlenému opatření v rámci písemné nebo ústní komunikace zahájené z podnětu OOUPS, kterou musí tento orgán prokázat (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 6. prosince 2007, Marcuccio v. Komise, C-59/06 P, EU:C:2007:756, bod 47, a ze dne 3. června 2015, BP v. FRA, T-658/13 P, EU:T:2015:356, bod 54). Komise tedy v duplice nesprávně tvrdí, že žalobce nese důkazní břemeno ohledně otázky, zda byl před vydáním napadeného rozhodnutí vyslechnut.
- 46 V projednávaném případě je nutné konstatovat, že Komise nepředkládá důkaz, že žalobce mohl k zamýšlenému opatření účinně vyjádřit své stanovisko v rámci písemné nebo ústní komunikace.
- 47 Komise sice tvrdí, že se mezi členem Komise a vedoucím kabinetu na jedné straně a žalobcem na straně druhé konaly schůzky, avšak i kdyby tyto schůzky mohly být takové povahy, že by dotyčné osobě umožnily účinně vyjádřit své stanovisko k zamýšlenému opatření ve smyslu bodu 45 výše, nepředkládá o tom Komise žádný důkaz, zatímco žalobce její tvrzení zpochybňuje. Komise

nepředkládá například žádnou zprávu, žádný e-mail ani svědectví. Navíc netvrdí, že během schůzek v září a prosinci 2015 byla se žalobcem projednávána otázka ztráty důvěry a vypovězení smlouvy z tohoto důvodu.

- 48 Je pravda, jak poukazuje Komise, že judikatura připomenutá v bodě 45 výše nevyžaduje k dodržení práva být vyslechnut, aby došlo ke slyšení a aby byl tento úkon zaznamenán ve zprávě nebo v zápisu, avšak to nemění nic na tom, že v případě, že žalobce tak jako v projednávané věci zpochybňuje, že byl vyslechnut, musí Komise předložit důkaz o tom, že se dotyčná osoba mohla vyjádřit k záměru Komise vypovědět její smlouvu z důvodu ztráty důvěry. Navíc okolnost zdůrazněná Komisí, že kabinety členů Komise jsou nepočtené útvary, sama o sobě neumožňuje mít za prokazané, že zaměstnanec vykonávající funkci v rámci některého z těchto kabinetů byl před vydáním rozhodnutí o vypovězení jeho smlouvy právoplatně vyslechnut. Konečně, ačkoli žalobce nepředkládá vysvětlení nebo odůvodnění, pokud jde o schůzky, které se podle tvrzení Komise údajně konaly v měsících září a prosinci 2015, postačí konstatovat, že zpochybňuje tvrzení Komise, podle nichž byl v průběhu těchto schůzek právoplatně vyslechnut; pouhá vyjádření Komise přitom nelze upřednostnit před tvrzeními druhé strany o opaku (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. prosince 2007, Marcuccio v. Komise, C-59/06 P, EU:C:2007:756, body 69 a 70).
- 49 Pokud jde o otázku vznesenou Komisí, zda je přípustné a opodstatněné, aby žalobce vznesl výtku absence vyhotovení zprávy o ukončení zkušební doby, postačí konstatovat, že tato otázka nemá dopad na závěr, že Komise nepředložila důkaz o dodržení práva žalobce být vyslechnut.
- 50 Z výše uvedeného vyplývá, že právo žalobce být vyslechnut před přijetím napadeného rozhodnutí bylo porušeno.

K důsledkům porušení práva být vyslechnut

- 51 Podle ustálené judikatury vede porušení práva být vyslechnut ke zrušení rozhodnutí přijatého na konci daného řízení vedeného správou pouze tehdy, pokud toto řízení mohlo bez této vady vyústit v jiný výsledek (rozsudky ze dne 10. září 2013, G. a R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, bod 38 a ze dne 24. dubna 2017, HF v. Parlament, T-584/16, EU:T:2017:282, bod 157; viz rovněž rozsudek ze dne 9. září 2015, De Loecker v. SEAE, F-28/14, EU:F:2015:101, bod 127 a citovaná judikatura).
- 52 V projednávaném případě žalobce tvrdí, že kdyby byl před přijetím napadeného rozhodnutí vyslechnut, mohl být informován o výtkách namířených proti němu, mohl by vyjádřit své připomínky a předložit dopisy dokládající, že důvody předložené Komisí byly nepodložené. Uvádí, že výtky, na které Komise za účelem odůvodnění napadeného rozhodnutí poukazuje, jsou subjektivními skutečnostmi, které z povahy věci mohly být v případě, že by byl vyslechnut, pozměněny.
- 53 V této souvislosti vyplývá z rozhodnutí o zamítnutí stížnosti, že narušení vztahu důvěry mezi žalobcem a dotyčným členem Komise vychází z „potíží [žalobce] s adaptací na institucionální prostředí Komise, jakož i s výkonem funkce v prioritní oblasti politiky, kterou tvoří bezpečnost“. Podle rozhodnutí o zamítnutí stížnosti navíc žalobce „nedokázal poskytovat [členovi Komise] poradenství v jeho oblasti politiky a zejména vyvinout strategii v otázkách občanství“.
- 54 Taková tvrzení, jež jsou formulována velmi obecně, vycházejí z posouzení způsobu žalobcova výkonu práce a opírají se o objektivní skutečnosti a hodnotové soudy. Tyto hodnotové soudy, jak správně uvádí žalobce, lze přitom z důvodu jejich subjektivního charakteru pozměnit v rámci komunikace s dotyčnou osobou (obdobně v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. září 2015, Wahlström v. Frontex, T-653/13 P, EU:T:2015:652, bod 28). Bez ohledu na míru subjektivity dotčených posouzení zbavila navíc Komise žalobce, když mu neposkytla žádnou možnost vyjádřit stanovisko, příležitosti přesvědčit ji o možném jiném posouzení jeho způsobu výkonu práce a pokusit se tak obnovit vztah důvěry mezi

ním a členem Komise. Kdyby byl totiž žalobce vyslechnut, mohl by poskytnout vyjádření ke způsobu výkonu své práce a své osobní nebo profesní situaci, které by mohlo vést k jinému náhledu na výtky, které proti němu směřovaly.

- 55 Je tomu tak tím spíše, jak bylo uvedeno v bodech 32 a 36 výše, že dotyčný člen Komise má při výběru svých spolupracovníků přijímaných do zaměstnání na základě čl. 2 písm. c) pracovního řádu širokou diskreční pravomoc, což mu přiznává značný prostor jak pro navrnutí propuštění uvedených spolupracovníků, tak pro zpětvzetí takových návrhů.
- 56 Závěr, že za okolností projednávaného případu by OOUPS nezbytně přijal shodné rozhodnutí, i kdyby žalobce mohl v rámci řízení vedeného administrativou účinně vyjádřit své stanovisko, by znamenal zbavit podstaty základní právo být vyslechnut, zakotvené v čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny, jelikož samotný obsah tohoto práva implikuje, že dotyčná osoba musí mít možnost ovlivnit dotčený rozhodovací proces (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 14. září 2011, *Marcuccio v. Komise*, T-236/02, EU:T:2011:465, bod 115, a ze dne 5. října 2016, *ECDC v. CJ*, T-395/15 P, nezveřejněný, EU:T:2016:598, bod 80).
- 57 Pokud jde konečně o námitku Komise v její žalobní odpovědi, která vychází z toho, že nebylo přípustné, aby žalobce předložil v pozdějším stadiu sporného řízení e-mailu uvedené v žalobě, i za předpokladu, že existují a že je jejich obsah takový, jaký mu dává žalobce, je třeba uvést, že žalobce tyto e-maily Tribunálu nepředložil a případná nepřípustnost uvedených e-mailů před Tribunálem nemá vliv na možnost, kterou by žalobce v průběhu řízení v rámci administrativy měl, kdyby byl vyslechnut, předložit tyto e-maily nebo každopádně všechny další užitečné skutečnosti, aby se pokusil zamezit přijetí zamýšleného rozhodnutí o propuštění.
- 58 Za těchto podmínek nelze vyloučit, že řízení o propuštění by mohlo vést k jinému výsledku, kdyby byl žalobce náležitě vyslechnut.
- 59 Z výše uvedeného vyplývá, že žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení práva být vyslechnut, zaručeného čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny, je nutno vyhovět.
- 60 Napadené rozhodnutí musí být proto zrušeno, aniž je nezbytné zkoumat druhý žalobní důvod uvedený žalobcem vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění.

K nákladům řízení

- 61 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobce požadoval náhradu nákladů řízení a Komise neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (devátý rozšířený senát)

rozhodl takto:

- 1) Rozhodnutí Evropské komise ze dne 27. dubna 2016 o ukončení smlouvy na dobu neurčitou uzavřené s RY se zrušuje.**
- 2) Komisi se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Gervasoni

Madise

da Silva Passos

Kowalik-Bańczyk

Mac Eochaidh

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 10. ledna 2019.

Podpisy.